

عنوان مقاله:

پژوهش تطبیقی آیه (نفخت فیہ من روحی) در تفاسیر علامه طباطبائی و علامه جعفری

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآنی، دوره 9، شماره 34 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

نعمت اله حسنی

محمود خورسندی

خلاصه مقاله:

تحقیق حاضر پژوهشی در مساله نفخ روح در آدمدر تفسیر المیزان و تفسیر مثنوی مولوی اثر علامه جعفری است. علامه طباطبائی معنای دمیده شدن روح الهی در آدمی را ارتباط برقرار نمودن میان روح و بدن دانسته و برای روح در عین اتحاد با بدن، نوعی استقلال از بدن نیز تعریف می کند. ایشان تبیین می نماید اینکه خداوند روح دمیده شده در آدم را به خود منسوب و اضافه نموده، از روی شرافت دادن به این روح و نیز از باب اضافه لامی است که اختصاص و ملکیت را می رساند. علامه جعفری ضمن نقد و بررسی علمی نظرات دانشمندان به تبیین و تکمیل نظریه ای می پردازد که معتقد است یکی از اوصاف کمالیه خداوند، حیات به معنای عمومی بوده و همین صفت منشا بروز روح انسانی و ملکوتی در آدمیان نیز هست و به همین جهت همه موجودات، خصوصا انسان را جلوه گاه صفات الهی می دانند لذا فرموده خداوند (و نفخت فیہ من روحی) اضافه حقیقی بوده و احتیاجی به تاویل ندارد. ایشان با واکاوی بعد دیگر موضوع، میزان بهره مندی انسان از نسیم روح الهی را به مساله ایمان و تعهد و احساس مسئولیت در عالم وجود، مرتبط و وابسته می داند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1957137>

